

HAUR ETA GAZTETXOEN LITERATUR LEHIAKETA 1997

Lezoko Udal Liburutegiak haur eta gaztetxoentzat antolatutako literatur lehiaketako azken ediziora 170 idazlan aurkeztu ziren: 17 olerki (6-8 urte/11, 12-14 urte/6), eta 153 ipuin (6-8 urte/76, 9-11 urte/72, 12-14 urte/5).

Ondoren, irabazleen zerrenda duzu, eta saritutako lanak.

"IV. JON GARBIZU OLERKI SARIAK" (1997)

- (6-8 urte) **Ainhoa Cervera Uranga**: "Olerkiak". *
- (9-11 urte) **EZ ZEN LANIK AURKEZTU**.
- (12-14 urte) **Xabier Dorronsoro Amiano**: "Oilagorra".

"IV. LOPE ISASTIKOA IPUIN SARIAK" (1997)

- (6-8 urte) **Asier Erkizia Baquero**: "Baserritarra eta mutil bihurria".
- (9-11 urte) **Belai Irazabal Ibarguren**: "Espaziountziak Jaizkibelen".
- (12-14 urte) **Kristina Flores Puga**: "Neska bat arriskuan".

“IV. JON GARBIZU OLERKI SARIA 1.997”

AINHOA CERVERA
URANGA

OLERKIAK

Hor hor hor
hor dator Aitor.

Dilin dilin dilin
Aitor hor dabil.

Lore polita
lore apaina

zelaian zaude
tente jarrita.

Tua tua tua
hor dago katua.

Ria ria ria
etorri da Maria.

Roa roa roa
hor dago Naroa.

Ne ne ne
hor dator Nekane.

Ne ne ne
etorri da Jone.

Aska aska aska
polita da Alaska.

Ane ane ane
ikusi dut Aintzane.

Dolon dolon dolon
gizona hor konpon.

XABIER DORRONSORO
AMIANO

OILAGORRA

Moko luzea
begi adiak
inguratzen dute buru zeharo
argia.

Ikusmen ona
hainbat hobea adimena
horregaitik zara denetan lehena.

Gaueko txori
zara ortzian ageri
ilunpeko ibiltari.

Zakurra aurrean
prestatzen duzu ihesa
ote eta iratze artean.

Ehiztariak jarraika
hala ere
eskapada ederrak emanaz aldiz-
ka.

Edertasunaren ama
politena zara
basoetako dama.

BASERRITARRA ETA MUTIL BIHURRIA

ASIER ERKIZIA BAQUERO

Herriska txiki batean mutil bihurri eta oso ausarta bat bizi zen.

Egun batean baserri baten ondotik pasa eta bere buruari galdetu zion: behi honi errapea jaisten badiot? Eta hiru aldiz pentsatu gabe behiarengana joan eta behia jaisten hasi zen.

Hurrengo egunean behiarengana joan eta berriro ere jaisten hasi zen, bainan orduan baserritarra konturatu egin zen, eta hurrengo egunean han zegoen itxoiten.

Azkenean agertu zen mutila eta baserritarrak esan zion:

- Berriro egiten baduzu, zure amari esango diot.

- Barkatu jauna, ez dut gehiago egingo, agintzen dizut.

Eta horrela lagun minak egin ziren.

ESPAZIOUNTZIAK JAIZKIBELÉN

BELAI IRAZABAL
IBARGUREN

Orain dela urte asko bazen Martin izeneko lezotar bat, asko gustatzen zitzaion mendira joatea. Martin astean behin joaten zen mendira bere emaztearekin. Honi ere asko gustatzen zitzaion mendira joatea, baina noizean behin hondartzara joaten zen.

Hurrengo egunean Martin bakarrik joan zen Jaizkibelera perretxikoak biltzera. Etxeratzerakoan zerbait harri-garria ikusi zuen. Gauza hori gero eta beherago zegoen. Azkenean espaziountzi bat zela ohartu zen, eta tximista baino azkarrago joan zen herrira. Biztanle guztiei abisatu zien. Alkateak manifestazio bat egiteko agindu zuen, eta hala egin zuten. Hiru ordu pasa ondoren espaziountziak joan egin ziren beraien planetara.

Handik aurrera oso pozik bizi izan ziren lezotarrak.

"Egia baldin bada
sakelan sar,
gezurra bada
ez dadila atera".

NESKA BAT ARRISKUAN

KRISTINA FLORES PUGA

Behin batean bazen hamabi urteko gaztetxo bat, Alazne izena zuen eta bere familiarekin bizi zen Lezoko auzo batean. Anaia bat zuen, Asier izenekoa eta hamabost urte zituen. Bere gurasoak Ekiñe eta Patxi ziren, biak hogeita hamazortzi urtekoak eta oso atseginak. Alaznek, marroi argi kolorekoa zuen ilea, zuhaitzen enborren antzera, eta gehiengotan zinta batez eramaten zuen aurpegitik apartatuta. Begiak, berriz, urdin-urdinak zituen, beraiei begiratu eta itsasoa ikusten zenuela ematen zuen.

Udako egun eguzkitsu batean, bere lagunekin Donostiako Groseko hondartzara joan zen. Ez zen, joaten zen lehenengo aldia, baina egun hartan, zerbait berezia gertatu zen. Hondartzarantz abiatzen zirenean autobusak geltokian utzi ondoren, hondartzako banderitatxoa berdea egon beharrean horia

zegoela ikusi zuten, eta Alazne harrিতuta geratu zen, baina ez zion garrantzirik eman eta aurrera jarraitu zuten. Oso gustura zebiltzan eta batzuek uretara sartzea erabaki zuten, beste batzuk, berriz, hondarretan gelditu ziren.

Groseko hondartzan betidanik zeuden olatu handiak baina neskatoak gustura zebiltzanez, hori ez zuten oso kontutan hartzen. Hasieran Alazne, Ainhoa izeneko lagun batekin jolasten ari zen eta, bapatean, lurra ikutzen ez zuela konturatu zen. Orduan Ainhoari deitzen hasi zen:

- Ainhoa! Laguniezadazu mesedez, banoala itsasorantz!

Baina Ainhoak ez zion kasurik egiten, brometan ari zela uste bait zuen. Alazneren oihuak gero eta handiagoak ziren:

- Ainhoa, mesedez, lagundu! Egiatan ari naizela!

Orduan konturatu zen Alaznek egia esaten zuela, berak ere lurrik ikutzen ez zuela ikusi zuenean, eta eskutik heltzeko ahalegin guztiak egin ondoren, lortu zuen biek elkartzea.

Baina olatuak gero eta handiagoak zirenez, momentu batean bat etorri eta neskatoen eskuak banandu zituen. Orduan, Alaznek oso-oso gaizki pasa zuen hondarretara joan ezin zelako, eta ura tragatzen hasi zen. Benetan mareatzen hasita zenean, bera baino À errazago atera ziren lagunek deitutako sokorrista hurbiltzen zitzaiola ikusi zuen. Ikaragarritzko lasaitasuna eman zion Alazneri gizon hark, bere esku indartsuekin besotik heltzen ziola nabaritu zuenean.

Ondoren, ertzeraino eraman zuen, eta erdi zorabiatuta Ainhoa ateratzera itxaron zuen, surfista batek atera baitzuen. Eta gero toaillara ahal izan zuen bezala iritsi zen. Sano eta salbo zegoen, baina egun horretan gertatutakoa, ez zuen erraz ahaztuko.